

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG... 2, 00

MỘT NĂM..... 4, 00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 2 — SỐ 77 — 18 OCTOBRE 1940

Danh dự của người đàn-bà

TRÊN chuyến xe lửa đi Phúc - Yên, tôi đối diện với hai thiếu-phụ, đẹp, và nghe lời ăn nói thì cũng có học thức cả.

Một người khi lầurừarời ga Hanoi đứng lên vẫy tay người đàn-ông ở dưới sân ga rồi ngồi xuống cười bả lả với người kia: Hân đấy! Tinh quái quá, làm sao biết mình đi chuyến tàu này mà ra tiễn chứ. Chào anh ta một chút kéo tủi lòng anh ta.

— Trông hân lịch sự đấy chứ. Hơn ông phu quân của chị nhiều.

— Hừ! Hơn thì hơn cũng đừng hòng. Có người đàn-ông sẵn đón cũng thích mà mình có thiệt gì, và có thiệt gì cho ông chồng...

Lên Hà-nội có người đi hộ vệ càng hay!

— Nhưng ngộ anh ấy ghen.

— Nhà tôi không ghen vô lý thế đâu, làm đàn bà như cái hoa chả thuộc riêng về một người, nhưng cũng cấm tất cả mọi người đàn ông khác không nhìn ngắm à!

— Chị nói phải. Nhà tôi thì vô lý ghen tuông hẳn tiện lạ, chẳng khoáng đạt như anh nhà đâu. Lắm lúc mắng tôi hay cười nói trước mặt đàn ông, tôi vẫn đáp: cười nói thế nhưng miễn lòng mình thanh sạch thì thôi, vậy mà lão gàn ấy có hiểu cho đâu!

Câu chuyện của hai thiếu phụ kia đã gây cho tôi nhiều suy nghĩ: « một người đàn-bà đã có chồng sẵn lòng làm ra mặt đối đáp lại một cách thiện cảm tâm tình của một người đàn-ông khác. Người đàn-bà ấy lấy làm kiêu hãnh có người đàn-ông đeo đuổi mình và

đem khoe khoang với bạn, cho thế là một việc tự cao cho mình, « không thiệt gì đến mình và không thiệt gì đến người chồng. »

« Miễn lòng mình thanh sạch thì thôi ». Những người thiếu phụ ấy nói thế, không biết rằng câu nói ấy chỉ là một câu tắc trách để che những hành vi của họ mà tự họ cũng thú nhận thầm trong lòng rằng ta không chính danh lắm.

Họ đi làm vợ, với tấm lòng nghiêng ngả chưa chuyên nhất của cô gái tơ, không biết những cái gì là thiêng liêng tôn-trọng trong cái tình vợ chồng, họ, có lẽ là những người đàn-bà hay nói đến ái tình nhất, hay làm ra mặt hiểu ái tình nhất! Vậy mà chính cái tình túy của ái-tình họ không biết. Ái-tình chỉ là ái-tình khi có sự chung thủy ở trong. Đối riêng với người đàn-bà, sự chung thủy ấy là lòng trinh tiết ở tâm hồn và ở cả thể xác. Dù thời đại nào thì danh dự của người đàn-bà, người làm vợ cũng ở trong sự biết giữ gìn tấm danh tiết ấy: và giữ gìn bằng nhiều cách không phải chỉ một sự giữ người đàn ông khác xúc phạm đến nhục thể mình.

Tôi không muốn người đàn-bà bây giờ gàn dở như người đàn-bà kia, trong sách kể, chỉ vì thương một người đàn ông cơ nhỡ, đón tay cho cơm mà sau đám cưới xuống sông để giữ vẹn danh tiết(?). Nhưng tôi ước ao rằng các thiếu phụ mới bây giờ chẳng nên lạm dụng phép xã giao, muốn lịch sự tươi cười với mọi người đàn-ông mà sa vào những trò chơi tình ái

rất thịnh hành trong cái xã-hội phù phiếm bây giờ.

« Không thiệt gì cho mình, không thiệt gì cho chồng! » Thiệt lắm chứ! Cái thú môn trốn lòng nịch ái khi nghe những lời tỏ tình của một người đàn-ông không có quyền nói yêu đương với mình đủ là một tội lỗi rồi, một sự can phạm đến danh dự chồng mình và của chính mình mình rồi.

Hãy nghĩ rằng những lời tỏ tình do miệng người đàn-ông lạ kia môn trốn lòng nịch ái của mình, đã xúc phạm đến người chồng mình vô cùng. Người đàn ông lạ kia đã khinh thường chồng

mình, coi chồng mình hèn kém hơn người ta nên người ta mới dám tỏ tình với mình như thế. Còn người đàn-bà khi đã có chồng mà người đàn-ông khác dám nói yêu đương với, là bụng người ta đã khinh mình không coi trọng được danh tiết, đã rở rúng mình như những người đàn bà con gái lẳng lơ.

Xin các bạn đừng tô điểm những vết thâm sâu, những ánh cao thượng cho tấm linh một người đàn-ông đối với một người đàn bà đã có chồng. Nếu cái tình ấy

(Xem tiếp trang 4)

PHỤ - NỮ' HÃY GIÚP

một phần vào việc

KỸ - NGHỆ - HÓA ĐÔNG - DƯƠNG

(Tiếp theo và hết)

BỞ nước mình là một nước chỉ biết có việc cấy cấy, vậy trước khi kỹ nghệ hóa nó, ta phải kiếm hết cách làm cho nghề nông phát đạt để lấy tiền ở đấy ra mở mang những tiểu kỹ nghệ sau này.

Có lẽ ông Jules Brévié và các nhà cầm quyền hiện giờ cũng nghĩ thế, nên ngoài cái trường đào tạo ra kỹ-sư canh nông chuyên nghiệp kia, ta còn thấy cả những lớp dạy về cách chăn nuôi trâu bò dành riêng cho con nhà nông, quý hồ cứ biết đọc thông quốc ngữ là có thể theo học được.

Song có một điều vẫn làm chúng tôi thắc mắc là không

biết rồi đây những « quan hậu bổ » kỹ-sư canh nông một khi tốt nghiệp rồi có bỏ được cái óc quan đề găn gửi đám dân cấy không?

Dân cấy chỉ mong được dạy giỗ. Các quan chớ có tưởng người nhà quê Việt-Nam u mê khó bảo! Ruộng của họ mỗi mùa mỗi mẫu sinh lợi được 12 thùng thóc, nay nếu các quan làm cách nào thêm cho họ 1 thùng nữa — chỉ 1 thùng thôi — họ sẽ coi quan là vua Thần Nông tái thế ngay, quan bảo gì họ chẳng nghe theo?

Bước thêm một bước, các quan lại cần hiểu cả tình cảnh ở thôn quê nữa.

Các quan chớ có khi nào bảo một chủ điền có 1, 2 mẫu (Xem tiếp trang 9)

HỎI.— Rất thương cảnh ngộ người trai ấy, nên sẵn sóc người ta rất thân mến. Gần đây người ấy tỏ tình yêu em, nhưng em biết gia đình em sẽ chẳng ưng thuận mối ái tình ấy vì đang muốn gả em nơi khác. Muốn vâng lời cha mẹ nhưng sợ bỏ người kia hiu quạnh trên đường đời, người ta sẽ sa ngã vào vòng trụy lạc thì em mang tội chăng?

Myiane (Saigon)

TRẢ LỜI.— Chữ tình và chữ hiếu ở cảnh thường thì bao giờ chữ tình cũng thắng chữ hiếu. Khi lòng cô đã chỉ muốn vâng lời bề trên thôi thì cái tình của cô đối với người trai kia chưa hẳn là tình, cô chỉ thương cảnh ngộ người ta thôi chứ không yêu người ta. Vậy về phương diện ái tình cô không cần đáp lại lời tỏ tình của người ta. Còn nếu vì thương hại sợ người ta sa vào trụy lạc mà nhận lời, càng không nên. Cô đừng lo «to» quá thế. Có lẽ người ta muốn làm động lòng thương của cô đấy thôi. Người đàn ông rất dễ mà cũng rất khó trụy lạc, cô đừng sợ. Nói cho cùng ra nếu thất vọng vì tình mà họ trụy lạc thì lỗi ấy cũng không phải ở cô mà ở lòng hèn nhát yếu đuối không xứng đáng làm trai của họ. Nhiều người con trai sa ngã chỉ vì lòng ham vui muốn nhẹ tội mình thường hay gán nguyên nhân sự trụy lạc cho một mối ái tình thất vọng lắm!

HỎI.— Ly dị chồng đã 7 năm nay vì chồng tôi là một người không ra gì. Đứa con, chồng tôi được giữ, thỉnh thoảng nó lại thăm tôi. Hơn một năm nay tôi có gia đình khác, con tôi cũng đã lớn. Nhưng nó đối với tôi không âu yếm như trước nữa, nó khinh bỉ tôi và chỉ đến lấy lệ, lấy tiền quà rồi lại đi ngay. Tôi khổ tâm lắm vì tuy oán giận bố nó nhưng nó lại là tất cả sự an ủi trong đời tôi, tôi phải bước đi bước nữa là cũng mong lấy chỗ nương cậy

để gây dựng cho nó sau này, chứ bố nó cứ bạc hút sách chẳng mong nhờ gì được. Làm thế nào để con tôi hiểu tôi?

BÍCH-HÒA

TRẢ LỜI.— Chắc chắn là cha nó đã xui bầy nó, đã vu cáo cho bà nhiều chuyện không tốt để làm mất hết cả thiện cảm, tình mẹ con của nó đối với bà. Đứa bé ở gần người nào thường dễ có khuynh hướng tin nghe người ấy hơn. Huống hồ bây giờ bà có chồng khác, đứa con chồng trước của bà thế nào cũng kém yêu mến bà. Thiên tính của nó bảo cho nó biết người đàn ông là dưỡng nó kia đã chiếm của nó một ít tình yêu của mẹ nó đối với nó. Bà chẳng nên lấy làm lạ, chỉ nên tăng thêm lòng ân cần đối với nó để nó mất sự ngờ vực kia đi, rồi lần la bà sẽ kể cho nó nghe tất cả những sự khổ tâm bất đắc dĩ của bà khi phải ly dị cùng bố nó. Bà nên ý nhị lắm, đừng quá nói nhiều điều xấu của bố nó với nó, khiến nó có một ý tưởng không tốt về bố nó cũng như bố nó đã khiến nó khinh bỉ bà. Tình cha con, mẹ con lúc đó chả còn nghĩa lý gì đối với nó. Sự đó có ảnh hưởng rất hại cho tinh thần của nó sau này. Bà nên can trọng.

HỎI.— Một sự ngẫu nhiên đã hội họp người yêu cũ của tôi (về rất trong sạch chưa phạm đến xác thịt) với chồng tôi bây giờ. Họ bắt ngờ mà thân nhau, cộng sự với nhau trong nhiều công việc làm ăn và quý hóa nhau lắm.

(Xem tiếp trang 11)

VỢ.— Lương 60p, mà sao đây lại chỉ có 55p? Cho con nào 5p rồi?

CHỒNG.— Mua 5 cái giấy số! Độc-dắc 100.000 ngàn. Tôi sẽ tậu cho mình một cái xe hơi 8 máy!

VỢ.— Thật à cậu! Vậy cầm thêm 5p nữa mà mua.

HAI CHUYỆN THẬT

CÁC CÔ GÁI CỌP

VIỆC XÂY RA GẦN ĐÂY Ở NAM-KỲ

o o o

CÔ Nguyễn thị-Phu em của anh bộ Nho ở ấp Phú khương, một hôm cô ở Cai-nửa đi về hồi mới rạng đông, đến rừng gai thì gặp phải một thằng ăn cướp cạy, đón cô mà làm dữ để giật tiền. Cô Phu có một đồng mấy bạc, nó lục túi lấy hết nhưng chưa vừa lòng, thấy cô mặc cái quần lãnh còn mới nó bảo cô phải còi ra mà đưa cho nó, nếu cưỡng thì nó sẽ đánh cô. Biết mình không thể chẳng vâng lời thằng ăn cướp cạy đó nên cô Phu phải chiều ý nhưng cô nhỏ nhẹ nói cùng nó rằng: «Phận tôi là đàn bà vậy xin cậu quay mặt ra chỗ khác tôi sẽ còi ra mà đưa cho cậu, cậu đừng đánh tôi tội nghiệt.»

Nghe vừa lỗ tai, bợm ta quay mặt đi, cô Phu lẻ làng 2 tay chụp nắm cứng chỗ nọ của thằng bợm làm cho nó phải trởa dọc mắt lên van lơn cô Phu, xin cô buông nó ra, bao nhiêu tiền của cô nó trả lại hết. Cô Phu một hai gì cũng không nghe quyết chờ thiệt sáng có cả người ta đi ngang sẽ nhờ bắt nó. Nó hết sức khẩn cần và thấy đằng xa có chiếc xe ngựa chạy lại, cô buộc nó trả tiền lại cho cô, nó trả liền, thêm một gói đồ của nó giật của ai, hồi chưa

gặp cô Phu, nó cũng giao nốt cho cô. Cô Phu vừa buông, nó muốn té nhưng ráng bước lẹ vào bụi rậm mà trốn tuốt.

Cô Phu đem gói đồ đến nhà việc Sơn-dông, tỏ tự sự cho mấy chức việc nghe và nhờ cất dùm nếu có ai tới nhòm, phải thì giao lại.

Nhớ chừng như vác niên hiệu Hàm-Phong gì đó, ở Quảng-dông có giặc, và bọn giặc sau khi đánh lấy tỉnh thành rồi thì kéo về phá cướp ở các chốn thôn quê.

Nhà họ Tô đều chạy giặc, chỉ còn cô gái nhà ấy vì lo dọn dẹp nên rớt lại sau.

Bất thành linh, khi ngang qua một cánh đồng, thì vừa gặp một tên tướng giặc cỡi ngựa đến.

Thấy trước mặt mình một cô gái đẹp vội vã đi có một mình, tên ấy liền nhảy xuống ngựa, và đeo bông nọ kia. Nghe vậy họ Tô thông thả cỡi bỏ áo quần và nói rằng:

—Được. tùy ý quan lớn, nhưng không lẽ việc rồi quan lớn lợi bộ đi về dinh. Phải kiếm chỗ cột ngựa đã chứ!

Tên tướng cướp nghe vậy cho là phải. Nhưng chỗ ấy là một cánh đồng cỏ, không có một gốc cây nào cột được ngựa cả. Thì có gái họ Tô vùng nói lớn lên rằng: Chà sao mà quan lớn thật thà thế. Sao không cột cương ngựa vào chưa mình?

Dường như lúc bấy giờ lửa dục đã đốt cháy cả tâm can, tên tướng cướp không còn óc phán đoán gì cả, nên chỉ cô nọ bảo sao thì hẳn làm theo đúng như vậy.

Bất thành linh, cô nọ rút kéo ra nhảy tới đâm vào bụng con ngựa một lưỡi kéo tức thì con ngựa đau quá lồng lên chạy, và giắt theo churen nó cái người chủ ngu đại kia. Và chỉ trong chốc lát tên tướng cướp không còn đời.

Từ miệng cọp thoát thân, lại giết cả thằng đầu giặc, ai bảo sức người đàn bà là yếu....

Theo báo Saigon

(Tiếp theo)

TÔI SANG LÀO

Quang dien

II

của Bà VÂN-ĐÀI

Thấy một người xa lạ đối với tôi có vẻ nhã nhặn, lúc này ông ký ga mới nhớ đến phép xã giao. Ông lục vấn tôi làm nghề nghiệp gì? Có phải là một bà giáo dời sang Lào không?

Câu hỏi của ông làm cho tôi lúng túng, vì từ xưa nay tôi vẫn là người vô nghề, cứ xem trong giấy thông hành của tôi thì rõ. Giá phải một người khác hỏi về nghề nghiệp của tôi lúc ấy, thì chẳng sao. Tôi sẽ lễ phép trả lời rằng: «Thưa ông, tôi là người vô nghề nghiệp ạ». Trái lại, người hỏi lại là ông ký ga, ông ký chỉ trọng những người có nghề, thành ra lòng tự ái của tôi vì câu hỏi đó sinh ra phật ý — Lần này là lần thứ nhất trong đời tôi, tôi mới trả lời gạ gàng với ông ký ga rằng: «Tôi viết báo». Đối với nhà báo, ông ký có thiện cảm ngay, ông mời tôi vào trong buồng nghỉ, trước khi ông sắp sửa quay lưng đi ra, ông còn nói một câu nữa mai mữa, nửa chân thật: «Được bà cứ vào nghỉ ở đây, trong này có hai cái giường kia mà. Đời này đờn ông, đờn bà chung đụng là sự thương, việc gì mà ngại.»

Lúc này ông cai lệ dương đã trở nên người bạn đồng hành với tôi. Ông muốn giữ thể diện và lấy tư cách một người tân học, nên cứ nằng nặc nhường chỗ cho tôi. Rồi ông một cái ghế, một ngọn đèn, một tập báo, ông dành đóng vai quan Công phò tâu tâu ở trước cửa buồng. Tôi lại ôm cái va-li tạm nằm tới năm giờ sáng — Giờ ấy tôi đã thay phiên gác cho ông cai lệ dương — Ga Tân-ấp là một ga ở giữa Vinh và Hà Tĩnh, một ga hẻo lánh giữa rừng dân cư rất thưa thớt và khổ sở, sáng hôm ấy vì còn chờ tàu, tôi vào làng xem, trông thấy người trong làng, đờn ông, đờn bà, trẻ con người nào người nấy da vàng ông vì ngã nước và gầy như cây sậy vì thiếu ăn.

Tôi tìm người dân ông nhường chỗ cho tôi đêm qua, ban ngày tôi

mới rõ người ấy là một người lính gác nhà ga trong bốn người lính ở đó. Anh ta là người hiền lành lễ phép theo cái lối lễ phép của lính lệ nhà các quan. Những câu nói dạ, bẩm bẩm là một thói quen cần phải có — Một điều tôi lạ nhất ở người lính này, là anh ta cứ đây đây không nhận số tiền tôi cho uống nước. Ban đầu tôi tưởng anh ta chê ít, tôi cho nhiều hơn lên, anh ta có vẻ cảm động, nhưng vẫn không cầm số tiền bằng ấy.

Kiểm duyệt bỏ

. hôm nay đứng trước anh lính này, tôi phải thêm vào một dấu hỏi.

Xóm-Cúc. — Xe hỏa mười giờ mới khởi hành vào Xóm Cúc, đây là một toa xe riêng chở khách, một tuần có ba kỳ, hình như là thứ hai thứ tư, thứ sáu. Đường đi hai bên là rừng. Có nhiều chỗ tôi thấy gỗ lim để đầy hai bên vệ đường, tôi hỏi, người ta nói đây là nơi xuất sản ra thứ gỗ ấy. Xe chạy độ một giờ tới Xóm Cúc, một nơi trái hẳn với ý tưởng của tôi. Không có một bông hoa Cúc nào mà cho đến cái tên của nó cũng xấu xí nữa. Người ta không gọi là Xóm Cúc như mình đâu, với giọng nói đường trong của người Thanh Nghệ, người ta gọi đây là Xóm Cúc — Cái tên nhẹ nhàng làm sao chứ !!!

Xóm Cúc có một cái ga nhỏ làm bằng gạch, còn ngoài ra độ dăm chục nóc nhà lá. Vào ga Xóm Cúc, một điều thất vọng đến cho tôi, là ở đây người ta bảo tôi đi xóm quá, sớm mất một ngày. Phải chờ hôm sau mới có xe ô-tô đi Thakhet. Tôi lấy làm lạ cho sở V.T.Đ, khi cho tôi giấy tàu người ta cứ dục tôi phải đi ngay cho kịp chuyển tàu tốc hành hôm ấy. Thì ra người ta làm ngay.

Đến đây tôi mới lo, đi không được, về Vinh cũng dở dang. Ở giữa

đường rừng này tôi biết tìm nơi nào tá túc.

Người ta trở cho tôi cái quán của bà Bông. Đây là một quán độc nhất cho khách tú xứ. Quán là ba gian nhà lá làm thông luôn. Một góc quán dùng làm cửa hàng tạp hóa của bà, gian giữa bày một bàn giải có bảy tám cái ghế, còn thì bốn năm bộ phản cho các hành khách nằm.

Trông một lượt vào trong quán, tôi e ngại cho một người đờn bà lỡ đường — Ăn đâu ngủ đâu cho tiện.. Nhưng biết sao ?..

Trong quán đã sẵn bốn năm ông khách, là những ông lái gỗ, ông tham kiểm lâm. Người ta tụ họp ở đây để xin giấy và xem xét về việc gỗ củi trở về Vinh. Cái bàn ở quán tức là một bàn giấy.

Những câu chuyện nói đi nói lại, những con mắt lạ nhìn một nữ khách xa đường, tôi cảm thấy những khách hôm nay đều là người có tư cách cả. Khách trong quán một ngày một đông, thêm được vài ông giấy thép, một ông tham lục lộ, vài ông làm mỏ, người đi Thakhet, người đi Vientiane. Câu chuyện mỗi lúc mỗi ồn ào thêm, nhưng không có những câu chuyện trăng hoa theo thói quen của một số đờn ông xứ ta, cứ bỏ bỏ nói trước mặt đờn bà, không sợ bẩn thỉu. Bữa cơm dọn đến nơi, người ta mời khách ngồi chung vào một bàn giải — tất cả hành khách, — ở đây như con một nhà vậy — Người ta ăn uống vui vẻ, không có sự kiêu cách, không có giai cấp và cũng không có sự thô lỗ của những anh chàng lỗ bịch —

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

N° 18, Rue Richaud, Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘI-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh
hoa liễu và bệnh đàn-bà

Dân Việt-nam chạy loạn

CAU TRẦU VÀ SON PHẤN

Đông - Dương mua 2426 tấn cau giá là 917.470 đồng.

Năm 1937 mua 2660 tấn giá 1.422.420 đồng và năm ngoài đây mua 2735 tấn giá là 1.598.800 đồng.

Những cau này mua của Ấn-Độ Hòa-lan và Tân-gia-Ba. Nếu muốn tỉnh luôn với số tiền mua cau giống ngay xứ mình thì phải nhân số tiền trên bằng hai bằng ba. Rồi nào lại chỉ một thứ cau mà đã xong miếng trầu. Còn giàu không, vô, vô, vô số thứ phụ thuộc khác nữa. Tiền than xây cau tươi thành cau khô, tiền mua hoa ướp cau của những bà đại các, và năm giàu không đắt, giá tới một xu hai lá. Ngân ấy thứ tiền gộp lại; thử xem hằng năm các bà nhai trầu tốn kém bao nhiêu? Bạc triệu là ít. Dám chắc số tiền son phấn không tới thể đâu vì lẽ cả trong xứ mình chỉ có 1/10 phụ-nữ là son phấn điểm tô còn tới 9/10 phụ-nữ nhai trầu bồm bồm. Nhưng xin các ông chồng thấy giàu cau tốn kém như vậy chờ kêu ca mà mang tiếng ịch kỷ. Tiền thuốc lá của các ông và tiền rượu khai vị còn tốn hơn nhiều!

Cô TRINH

TAI NGHE MẮT THẤY Hanoi (trường thê-dục)

—Chà! Bà này phúc đức quá, đem cả mèo đi lánh bom.

—Đâu phải, vừa mua được cân lạc-sường để ăn dần chưa biết treo đâu thì có còi báo động, sợ đề mèo ở nhà nó ăn mất, chỉ bằng túm cổ ngay nó đem theo, khỏi lo.

Hanoi gare

—Thôi đừng khóc nữa, của đi thay người, quý hồ còn sống về đây là phúc rồi.

—Không, chả mất đồng nào cả, hoa hột, vòng xuyên quần áo tôi đem được tất.

—Vậy còn khóc gì nữa?

—Vội đem đồ quên mất con.

Haiphong phố Bonal

—Thôi chết quên mất son, môi sạm sít thế này lỡ gặp anh Sinh (chắc là ý trung nhân) anh ấy cười chết.

Nam - định phố hàng Rượu

—Ông ơi, tôi bảo ông đi mua vàng để trữ, ông đi mua đồ chết tiết này làm gì? Đã đã bảo lúc loạn ly, hút vừa chứ! Mua cả 500p. thuốc à, hử trời!

—Vàng rồi mất giá! Cái này chỉ có cao chứ không thể hạ được... và cũng là vàng... vàng đen mà ly!

Hải - phòng

—Cái con này, mày mê à tao bảo đem gạo, thịt, sao lại bỏ 2 cô tồ-tôm vào va-ly.

—Bầm ông bà bảo gạo, thịt không cần mấy... về nhà quê bà con còn muốn đánh tồ-tôm...

Danh dự của người đàn-bà

(Tiếp theo trang nhất)

«câm» như trong bài thơ bất hủ của Arvers thì cái tình ấy quả đáng ca tụng thương hại thật. Nhưng khi nó đã dám bộc lộ ra thì cái tình ấy hết sức tầm thường và có thể nói hoàn toàn là nhục thể. Tâm lý người đàn ông rất ịch kỷ, không bao giờ thành thực yêu một người đàn-bà không có thể thuộc quyền sở hữu của họ, họ không thể chia sẻ tâm tình của một người đàn-bà với người đàn-ông khác nữa. Họ yêu người đàn-bà có chồng, là vì đối với người ấy họ không có trách nhiệm quan hệ như đối với một cô gái tơ, vì dụ họ có hại danh tiết người ta họ cũng không sợ thối mác làm hại cuộc đời người ta như đối với cô con gái. Hai nữa người đàn-bà có chồng khó quyến rũ hơn một cô gái, lòng tự ái đã xui họ thích mạo hiểm chiếm đoạt những mối tình khó khăn. Đó là sự thực xấu xa trong

ái tình của người đàn-ông đối với người đàn-bà đã có chồng.

Những lời tỏ tình của họ chỉ có thể là những sự nhục mạ cho người đàn-bà có chồng, cho người chồng của người đàn-bà thôi. Bồn phẫn người đàn-bà — thiên thần canh gác hạnh-phúc gia đình mình, danh dự của của mình — buộc người đàn-bà phải tránh xa những hạng đàn-ông bất chính ấy.

Một lần nữa, xin nhắc lại, phép xã-giao không dạy người đàn-bà phải làm mặt tươi cười gọi yêu để nghe những người đàn-ông tán tỉnh mình. Người đàn-bà dễ dãi thế ấy, tự biết «lòng mình thanh sạch» và tưởng sự dễ dãi của mình «không thiệt gì cho mình, cho chồng» một ngày kia sẽ rơi xuống chốn bùn nhơ, hoen ố danh dự của mình và của chồng con mình.

T.B.D.B

HIỀN ngồi thái chưa được mấy tí mà hai chân đã nặng mầu, lưng mỏi rời rã. Nàng bẻ oặt cái

lưng cho đỡ mỏi, con dao vẫn cầm lăm lăm trong tay. Bỗng tiếng sấm sao trên nhà trên làm cho nàng phải chú ý lắng tai nghe. Tiếng bà Tú the the lên rõ ràng hơn cả: kia mợ Cũ đã về. Còn bỏ quên gì ngoài xe nữa không? Chúng bay đã mang hết cả vào cho mợ chưa?

Hiền biết thím Văn đã về và mang máng lo sợ câu chuyện chiếc xe ban nãy. Chẳng biết vợ chồng chú thím ấy có đủ xe về không? Như đáp lại ý nghĩ băn khoăn của Hiền, tiếng bà Tú lại nổi lên giữa những tiếng sấm sao, vồn vã khác, của các ông anh bà chị đáng chừng đã bỏ hội tổ tôm để tiếp đón người em dâu giàu có: Thế cậu nó đâu? Mãi không thấy vào? Chừng xe cậu nó đi sau hẳn?

Ở nhà dưới Hiền lạnh thót cả người, nín thở nghe người em dâu đáp 1 giọng nũng nịu lạ: khốn khổ nhà con làm gì có xe mà đi, không chừng đi bộ từ quán về đây cũng nên.

Bà Tú gầm lên: ô hay! Mợ bảo thằng bố Ninh xuống chợ Huyện gọi hai cái xe ra tận Quán đón vợ chồng con kia mà. Thằng chết tiệt, con có gặp nó không?

— Bẩm mẹ có, nó có mang hai xe xuống nhưng chị Hiền con với cháu sẵn xe đấy thì đi một cái rồi. Bà Tú hừ lên một tiếng; và tiếp theo đấy những tiếng hừ của các người khác nữa. Dưới bếp, Hiền vội cúi xuống thái lia lia, và cũng chẳng buồn gắt con ở lấy nước vội cho mợ Cũ rửa mặt làm bắn tung cả nước vào người Hiền. Một lát mợ Cũ xuống thấy Hiền, chào chồng lớn: chị đã về đấy à?

Hiền cũng đáp lại: vâng, tôi về chuyển xe trước thím. À ban nãy, sẵn xe mợ sai xuống đón chú thím tôi đi một chiếc về với cháu chắc chiếc xe ấy chưa kịp quay lại đón

Ngày giỗ

II

chú hẳn thôi. Thím về có gặp chiếc xe kéo xuống không?

— Nào có gặp, nằng thế này đi bộ sợ cảm chết!

Nghe câu đáp hờn dỗi, Hiền khinh bỉ vô cùng. Nàng không ngờ học thức và giàu sang hơn mình chỉ hun thêm lòng ích-kỷ ti tiểu cho người em dâu ấy mà thôi!

Đang suy nghĩ, bỗng nghe bà Tú gọi: Mợ Phán đâu, lên tôi nhờ tí việc.

Hiền vội vã buông dao, lau vội tay vào vạt áo, đi lên. Bà Tú ngồi giữa sập, chung quanh la liệt những gói hoa quả, bánh trái mợ Cũ vừa đem về.

Bà dỡ ra từng gói: táo, cam, lê, nho, bưởi nghệ, na, bánh cốm, bánh su sê, bánh quế. Đàn cháu đứng xúm quanh, cứ bà giở ra một gói lại reo lên rầm rộ. Mặt bà càng hơn hớn.

— Bẩm mẹ gọi con.

Bà ngừng lên, mặt bà tối sầm ngay lại, nhưng giọng bà ngọt sớt: này lần sau mợ có về đồ thì mợ báo trước tôi dăm ba ngày để tôi gọi xe xuống đón nhé. Nếu hôm nay không có xe của vợ chồng cậu Cũ thì mợ con mợ chết nằng à?

Người Hiền run lên, nước mắt muốn trào ra, Hiền cố nén, bình tĩnh đáp lại: Con cũng biết xe ấy là của chú thím Văn, nhưng con sợ thằng Thuy chết nằng nên con phải mượn một cái xe về trước, chứ con con vẫn đi bộ khỏe xưa nay.

Bà Tú cười nhích mép:

— Được, mợ trả lời ngoan lắm. Hôm nay giỗ thầy tôi không muốn làm toang tuếch ra, để ngày giỗ được êm ả, mợ liệu đấy, làm dâu năm năm rồi mà ăn nói còn vụng về hỗn sược lắm. Cháu tôi có chết nằng

cũng mặc nó. Nhà tôi không có mà chết nằng mà mợ lo.

Hiền khoan thai quay trở ra, bà Tú lại gọi giật lại: tôi nhờ mợ tí việc: sẵn có mấy thau nước sạch kia mợ rửa hộ tôi chỗ hoa quả này, tay mợ nhẹ rửa không nát chứ chúng nó tay bệu đậu làm bầm dập cả.

Hiền cắn môi. Nàng hiểu bà Tú muốn làm nhục nàng, muốn bắt nàng phải so sánh những đồ lễ sang trọng của người em dâu với đồ lễ tầm thường của nàng đấy. «Được đã thế ta cứ tự nhiên rửa, làm như không biết dụng ý của bà ấy cho bà ấy tức nhân thế.» Hiền vừa rửa vừa khen ngợi những là táo chọn khéo, nho mập mọng, cam đẹp mã quá. Nàng cảm biết bà Tú đang tức tối nàng, đang thăm mắng nàng: «Đồ

ngu như chó, Người ta mĩa mai vào mặt thế mà không biết!» Hiền càng thích chí, và càng khen già: Gớm thím Văn mua bán khéo quá. Mà sao thím mua nhiều thứ thế này?..

Bà Tú thừa dịp câu nói ấy mĩa lại: Quanh năm có một ngày giỗ bố thì cũng phải mua bán đồ lễ cho xứng đáng chứ!

— Vâng, nhờ trời thím ấy giàu mua bán thế này là phải!

Vừa lúc ấy, người em dâu đi lên, Hiền vội vã chút việc: tôi rửa hộ thím đây, thím lên rửa đi để tôi xuống thái nốt chỗ cà rốt kéo nó se mất cả, thái khó.

Rồi không đợi bà Tú và em dâu đáp lại, Hiền đi thẳng xuống bếp về chỗ cũ ngồi thái. Nàng không tức bực, buồn tủi gì nữa, chỉ bất bình và khinh bỉ lòng người háms lợi phù thịnh mà thôi. Rất đối tình mẹ con thiêng liêng, vô tư là thế mà người ta cũng dễ nó mạn nhạ theo với đồng tiền thì lòng người xấu xa

đề tiện chừng nào đề không còn có được một chút cảm tình gì tốt nữa sao! Nàng tưởng chỉ những gia đình nghèo khổ vô học mới quý hóa tôn trọng sự giàu sang hơn tình nghĩa ăn ở, không ngờ một gia đình quý phái giàu có như nhà chồng nàng cũng chỉ biết đồng tiền, đề đồng tiền lên trên tất cả. Vậy mà họ cứ tự

phụ là nhà nề nếp danh giáo thì không hiểu nên nề nếp danh giáo ở chỗ nào? Mẹ thấy con nghèo mẹ ghét bỏ. Anh chị thấy em nghèo không lân tuất, các em thấy anh chị nghèo khinh bỉ, danh giáo nên nề nếp đâu phải thế? Hiền đưa con dao đi lại nhíp nhàng như cái máy, công việc mới chán nản làm sao! Hiền không còn thấy công việc này có cái nghĩa lý gì nữa. Làm để cúng một ông bố chồng mà H ền không biết mặt và

(Xem tiếp trang 10)

BẠCH - YẾN - HOÀN

LÀ CỨU TINH CỦA CÁC BẠN GÁI

Thuốc điều-kinh sửa huyết, giúp mau có thai, làm cho người hồng hào đẹp thêm. Mỗi tháng dùng một hộp Bạch-ýến-hoàn thì kinh có đúng ngày hành kinh không đau bụng nhưc đầu. Không bao giờ có vẻ mặt sanh sao — Thuốc rất dễ uống — mỗi hộp 1\$.00

Bán tại VẠN-HÓA số 8 phố Hàng Ngang Hanoi

cắt tờ quảng-cáo này mang lại Vạn Hóa 8 Hàng Ngang Hanoi mua thuốc được trừ 10%.

Trên Đường Làng

Một tập truyện ngắn lựa chọn rất kỹ của BÀNG-BÁ-LÂN
Giấy tốt, in rất đẹp. Giá: 0\$65
Ở xa thêm cước - phí — Gửi thường: 0\$08 Recommandé: 0\$18
Độc-giả đặt tiền mua trước sẽ được biếu một cuốn thơ rất có giá-trị:

Tiếng Thông Reo

(Lời phê-bình của các báo):
«Lời thơ thiết-tha, êm-ái và thành thực, dẫu tôi chẳng phải là thi-sĩ, nhưng trong ông cũng thấy buồn-bã một cách nhẹ-nhàng...»

Lêta (Phong-Hóa)

«Tiếng Thông Reo dégage une mélancolie voilée et douce, une tris esse saine et calme. On n'y trouve pas de ces pleurnicheries déplacées... L'auteur de Tiếng Thông Reo, se séparant nettement des autres poètes du Thơ mới, garde son originalité. Il peut se vanter d'être le premier poète annamite qui sait goûter le charme de la campagne tonkinoise... Il nous a laissé des scènes attendrissantes, familières... Ses vers sont bien frappés et dans l'ensemble assez harmonieux. On trouve des images fort belles... En conclusion, Tiếng Thông Reo est un beau recueil.»

Nguyễn-nhưc-Pháp
(L'Annam Nouveau)

«Tác-giả đem hết tâm-hồn để tạc nên những nỗi nhớ nhung, không câu-kỳ mà chắt-chuốt, dấn-dì mà thấm-thúy cảm-dộng vô cùng. Về tả cảnh, tác-giả lại khéo thâm-thái được lối tả mới mẻ, khiến đoạn văn càng tôn thêm tinh-thần sáng-lạn...»
Thiếu-Hoa (Bắc-Ninh tuần báo)

Tập thơ này xuất bản từ 1934, nay in lại chỉ để riêng tặng những bạn nào gửi tiền trước mua «Trên đường làng». Các bạn muốn mua trước, nên cho biết ngay từ bây giờ để còn liệu in sách tặng. Thư từ và ngân-phiếu xin gửi thẳng cho tác-giả:

Monsieur BÀNG-BÁ-LÂN
88, Rue Tân-Ninh

Tonkin Phulangthuong

Chú ý.— Những bạn ở (tại tỉnh-lý) Hanoi, Đapeau, Bacninh, Phulangthuong, Phủ-lý, Nam - định, không phải chịu cước-phí. Khi sách in xong sẽ đưa lại tận nhà.

Con ai?

CHUYỆN GIẢI

I

CỦA CÔ TRINH

L.T.S.—Chuyện giải này là một chuyện có thực xảy ra vào năm 1933 lúc đương có phong trào cổ động phá sự mưu độc-quyền bán nước mằm do một thương-gia người Pháp: ông G. chủ trương.

Vậy muốn cho khỏi mất lòng một số người hiện còn ở đất này, chúng tôi xin lỗi độc giả tạm giấu tên của các nhân vật trong truyện.

T.B.Đ.B.

— Bao giờ ông lại trở về Saigon?

— Nếu chiều nay xong việc thì tôi về ngay, bằng không thì sáng mai.

—Xong việc, ông cũng ráng ở tới bữa mai chơi với ba em vì ba em trông gặp ông và coi bộ mến ông lắm. Chắc ba em chả chịu để ông về... À thế còn quà Saigon của em đâu?

— Tôi đi gấp, quên khuấy, thôi để lần sau.

— Ông có tánh hay quên quá. Hèn chi sáng nay, em đến tận trước mặt ông rồi, ông cũng còn chưa nhận ra em!

— Có đúng nhắc tôi nữa mà tôi nghiệp, grasp có một lần hồi Tết, bằng đi 7 tháng, cô lớn như thời, trông khác trước nhiều quá, ai mà nhận được....

— Thế mà gặp ông em nhận ra ngay, ông vẫn như xưa.

— Tại tôi đứng tuổi rồi, về mặt không thay đổi, còn cô đương sức lớn, có năm nay chừng 16 tuổi chứ gì?

— Em mới mười bốn!

— Trời! Mới mười bốn! Trông cô đã có vẻ người lớn lắm.

— Thế mà sáng em bị thằng bồi ở nhà hàng Ngọc-Lâm coi em như con nít, em tức quá.

—Ồ, hơi đâu mà tức những hạng ấy! Để lần về tôi sẽ mắng cho nó một trận.

Nói tới đây cô Ngọc hình như vẫn còn giận nên về mặt phụng phịu quay sang kẻ: «Ông tính thế này còn đáng ghét không, em vô em chào nó rất tử tế, và hỏi: «Này bác, bác làm ơn cho tôi

biết có ông Huỳnh ở tại đây không? Nó quá mất quá em:

— Ông Huỳnh nào?

— Ông Huỳnh làm báo ở Saigon mới ra đây chiều qua.

— Có, hỏi gì?

— Nhờ bác vào thưa với ông rằng có người nhà ông Lầu ở Múiné đem ngựa ra đón ông.

Ông coi em nói tử-tế với hẳn đến thế, hẳn trả lời buông sống đã đành, hẳn lại quát em câu này:

— Vào mà thưa với gừi, ai làm đây tở trẻ ranh.

— Thôi xin lỗi em, thế nào tôi cũng cho tên bồi lão sực ấy một bài học...

Hai người vừa nói tới đây thì đã đến chỗ buộc hai con ngựa do một ông già trông nom.

— Sao cụ nhà không để lão già này đi đón tôi, lại sai cô, phiền cô quá.

— Không, đây là người em thuê coi ngựa giùm chứ không phải người nhà.

— Thế sáng nay một mình cô đem hai ngựa từ Múiné ra đây?

— Vâng.

— Giỏi lắm, cô cưỡi ngựa chắc thạo hơn tôi nhiều.

— Em biết đi ngựa từ năm 12 nên cầm cương cũng khá. Mỗi ông lên đi cho, kéo-chút nữa trời nắng gắt.

Ngựa của Huỳnh là con ngựa cái, cao, bốn chân nhỏ, bụng hơi to, trên đóng một bộ yên cương không được đẹp lắm, nhưng nếu so với bộ yên con ngựa đực nhỏ, thấp kia của cô Ngọc cưỡi thì cũng hơn nhiều.

Hai ngựa song song đi đều trên bãi cát trắng tinh dọc theo bờ

biển. Gió hiu hiu thổi, sóng bạc quần-quai ồm-ấp lấy bờ như hai tay người thiếu-nữ bốn cột tinh-nhân. Tận đằng xa nước xanh thăm loang-loang dưới ánh nắng buổi mai. Một vài cánh buồm trắng nhẹ-nhàng trượt trên mặt nước. Ngọc lấy tay chỉ, bảo Huỳnh:

— Ông coi những con bướm trắng không-lở đương nó rờn. Huỳnh mỉm cười lộ vẻ ngạc-nhiên, hỏi lại:

— Cô em học năm thứ mấy ban thành trung rồi.

— Em học năm thứ ba... Nhưng ông hỏi làm gì?

— À, tôi thấy giọng cô nói như giọng một nhà thi-sĩ.

Ngọc cười e-lệ:

— Cứ gì là thi-sĩ mới vì cánh buồm như cánh bướm. Mắt mình trông thấy nó giống cái gì thì mình có thể tưởng-tưởng nó là cái ấy chứ.

— Đành rằng thế... Cô có đọc nhiều thơ không.

— Em thích thơ lắm.

— Chắc cô cũng có tập làm thơ rồi.

— Em chưa làm bao giờ cả.

— Thế thì hay lắm!

— Ông dạy em làm thơ nhé?

— Thôi! Tuổi cô bây giờ là tuổi học. Tôi khuyên cô không nên mơ mộng vội. Và có ai đi học làm thơ bao giờ!

— Không học thì sao biết!

— Cái gì cũng cần phải học mới biết, chỉ riêng có thơ thì khi mình muốn biết, muốn hiểu đều tự mình cả.

— Ông nói thế thì em không chịu. Em thấy những bạn bằng

tuổi em, các chị ấy học làm thơ rồi làm vô số thơ và có chị lại được cái hân-hạnh các báo đăng thơ của mình là khác.

Huỳnh chỉ cười, không nói gì và lơ đãng hỏi Ngọc:

À thí dụ em làm thơ, em gửi về báo ông, ông có đăng không?

— Không bao giờ tôi đăng cả.

— Tại sao?

— Vì thơ ở tuổi cô không thể nào hay... Tuổi cô chỉ là tuổi làm thơ...

— Thơ gì thưa ông?

— Tôi chả nói sợ cô giận.

Ngọc đơn đã trả lời: «Ông cứ nói, em coi ông như ba em, đời nào em giận...» thơ gì thưa ông?

— Thơ bỗng bỗng bang.

— Nghĩa là làm sao.

—... Bỗng bỗng bang,

Mẹ bỗng yêu bỗng, bỗng càng làm thơ, nghĩa là cái tuổi chỉ dễ làm nũng, chứ thơ thần gì.

Ngọc đỏ mặt, gia rơi quất mạnh vào ngựa. Con ngựa bị đau co bốn vó phi như bay để lại phía sau một đám bụi mù gió biển làm tạt vào mặt Huỳnh.

Huỳnh xưa nay là một người hòa nhã nhưng tính rất sẵn, nghĩ điều gì nói ngay, đối với ai cũng không bao giờ úp mồm. Cái tính đó đã làm nhiều người ghét Huỳnh, ché huỳnh thiếu xã-giao nhưng cũng đem lại cho Huỳnh một số ít bè bạn rất chân thành.

Có nhiều lần Huỳnh tự nhủ cố nén bớt tính sẵn đi, vậy mà chỉ một lát sau, hệ gặp việc gì cần nói thẳng là Huỳnh lại vẫn chứng nào vẫn tật ấy.

Thấy cô bé Ngọc giận mình, Huỳnh hối ngay rồi mỉm cười tự chữa mình: «Gớm! Các cô nữ học sinh mới lớn hay mơ mộng quá! Chỉ thơ mới thần! Tuổi ấy không được một nên giáo dục gia-dinh tốt thì đến thành con «bé quàng khăn đỏ» cả!

Ngẩng đầu nhìn về phía trước Huỳnh thấy bóng ngựa của cô Ngọc xa tít mù tấp, trông chỉ bằng con quạ. Huỳnh vội quất ngựa đuổi theo. Con ngựa chạy mau quá làm Huỳnh mấy lần xuýt ngã. Huỳnh phải nằm rạp trên lưng nó, hai đùi cố ghì lấy bụng nó còn tay thì bám riết vào bờm nó thành thử nó bị đau lại càng phi nước đại già. Thấy cơn nguy, khi qua một nơi có mấy người thuyền chài đương đan lưới Huỳnh vội kêu to: «Các bác năm giùm tôi con ngựa bắt kham với».

Hai người đàn ông lực-lượng vội chạy ra cản đầu ngựa. Con n ựa hoảng rờ ngay về phía tay phải, lồng lên, quăng Huỳnh lặn tùm xuống làn nước biển.

(Còn nữa)

THƠ' TÍN

Ông Nguyễn-văn-Thành (Yên-bá) cô Lê - tuyết - Nga (Sơn-tây) ông Trương-văn-Quý (Phổ-mới) bà Han-thị Bích-Đào và cô Đỗ-thị Phúc-Lan (Chi-linh) bà Ng: đăng-Lầu (Phan-thiết) cô Chanh (Thái-nguyên) cô Hoàng-thị Mỹ-Liên (Qui-nhơn) ông Ng: văn-Nhiều (Cần-thơ) ông Nam-Tân và ông Hoàng-xuân-Sĩ (Hải-phòng) bà Phạm-trọng-Lương (Vàng-danh) ông Mai-Linh (Hải-phòng) bà Trần-thị-Xuân (Bắc-ninh) bà Dương đức-Thụy (Soctrang) cô Lụa (Sầm-nửa) ông Trương-qui-Di (Thanh-hóa) Librairie du Mékong (Vientiane) cô Ng: - thị - Oanh (Xiêng-Khouang) ông Lý-hữu-Dư (Pnom-penh) Librairie Hương-Giang (Huế) Bazar Trường-Xuân (Phan-thiết).

Đã nhận được mandat xin cảm tạ quý vị.

Ông Thịnh (Gia-dịnh). — Báo từ số 1 đến số mới thiếu mất 10 số, nếu ông bằng lòng lấy ông cho biết sẽ gửi vào.

Ba Ng: đăng-Lầu (Phan-thiết). — Trả bằng mandat không cần phải reçu; hạn báo cũ của bà đã hết từ 28-1-40 và hạn mới bà vừa trả cho 6 tháng là đến 28-7-40 là hết.

Cô Thu-Thủy (Rạch-giá). — Hạn báo của cô đến cuối năm nay mới hết.

Ông Ng: thành-Lâm (Vĩnh-long). — Báo số 74 và 75 chung 1 số ra ngày 1-10-40, còn sự thất lạc báo chắc do nhà Bưu-điện. Đã gửi bù.

Ô Nguyễn-lương-Bích. — Báo gửi chậm một ngày vì chủ nhật ty quản lý nghỉ.

Ô. Nguyễn-đức-Trọng. — Đã nhận được.

Ô. P.N.G Thái-bình. — Đã nhận được.

Ô. Ngọc-Hoàn. — Đã nhận được.

Cô Trần-Bích. — Đã nhận được.

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1) *Vỡ lòng của ĐỒ-ĐỨC-THU*. Đời Nay xuất bản giá 0p50.

2) *Quyển sách ước loại sách hồng* Đời Nay xuất bản, KHÁI-HUNG viết.

3) *Thư của bạn đồng nghiệp*. Chủ nhật tuần báo sẽ xuất bản số đầu vào ngày 18-10-40 dày 16 trang giá 0p12. Tòa soạn và ty trị sự ở 55 phố hàng Bún Téléphone: 874. Xin giới thiệu cùng độc giả.

T.Đ.B.B.

LỊCH NĂM 1941

(NĂM TÂN-TY)

NHÀ IN TRUNG-BẮC XUẤT BẢN

Lịch có đủ ngày Tây, Nam đăng đối nhau, ngày tốt, ngày xấu, cùng các ngày kỷ-niệm trong quốc-sử mà bản-quản đã tra-cứu rất kỹ-lưỡng, tiện cho các ngài, khi xem ngày, không phải giờ lịch Tàu hay các sách lịch khác.

Khổ lịch nhón: 11 x 13,5 in hạng giấy tốt.

Khổ lịch nhỏ: 8 x 11 in hạng giấy tốt.

Tranh: 26 x 38 in đẹp, carton dày.

Lịch Trung-Bắc rất tiện cho các công-sở, tư-gia và nhất là các thương-gia in tên hiệu quảng-cáo để tặng khách hàng. Mỗi quyển nhón ... 0\$75 Mỗi quyển nhỏ ... 0\$50 Mỗi bloc ... 0,55 Mỗi bloc ... 0,36

Mua từ 50 quyển trở lên, in tên hiệu làm quảng cáo không phải mất tiền.

Mua từ 50 quyển trừ 15%. 100 quyển trừ 20%. 300 quyển trừ 25%.

Bao gói và tiền cước do người mua phải chịu.

Ngài nào chiếu cố, xin kíp gửi thư cho bản-quản với một phần ba số tiền lịch làm tiền đặt; bản-quản xin gửi lịch theo cách linh-hóa giao-ngân, dùng trước tết Nguyên-đán Tây này,

Thơ và mandat xin gửi cho M. PHẠM-HỮU-KHÁNH chủ nhà in TRUNG-BẮC, 107 phố hàng Buồm, Hanoi.

MỘT PHƯƠNG PHÁP MỚI LÀM BẠN CÓ THỂ TRỞ NÊN ĐẸP TRONG 1 GIỜ' DÔNG-HỒ

Một mỹ-viện ở Nữ-trước mới phát minh được một phương pháp làm đẹp rất giản tiện và có kết quả hoàn toàn mỹ mãn nên chúng tôi lật đặt đem cái phương pháp ấy công hiến cho em bạn đọc:

I — Tóc

Sáng mới dậy, hãy lấy một cái lược, chải đầu thật nhiều lần, đừng để một sợi tóc rối nào. Song đầu dấy lấy 3 hay 4 thìa (thiasoupe) dầu ô-li (olive) đổ vào một cái soong đun cho nóng, rồi đem cái đầu ấy, phết vào da đầu bằng cách rẽ tóc thành nhiều mớ. Nên nhớ: chỉ nên bôi vào da đầu thôi, bôi vào tóc vô ích. Khi dầu đã hết, lấy một cái khăn mặt hơi ẩm buộc tóc vào đầu như ta chít khăn vuông về mùa lạnh vậy.

II — Tay và khuỷu tay

Cần cả dầu ô-li lẫn dầu hạnh nhân (huile d'amandes douces) thứ trên 3 thìa, thứ dưới 9 thìa (thia soupe) trộn cho đều đổ vào soong đun nóng rồi rót ra hai cái chén lớn ngâm tay vào đó, chừng mười phút bỏ ra, lại ngâm khuỷu tay vào. Trong lúc ngâm khuỷu tay nên lấy một cái bàn chải nhẹ vớt dầu sát từ cổ tay trở xuống, để đứng tay lên cho dầu khỏi rót ra bàn, chừng 15 phút thì thôi.

Mặt.

Lấy 3 miếng bông thuốc (cotton hydrophile) ngâm vào một bát nước nóng sạch, đắp bông lên mặt hết nóng lại lấy miếng khác. Nếu có eau de cologne pha vào nước ấy thì càng tốt, bằng không chỉ dùng nước nóng không cũng được. Năm phút sau rửa mặt bằng thứ sà-phòng tốt, rửa nước nóng ấm ấm trước rồi rửa nước lạnh sau.

Làm cho mờ lông

Chị em ta nhiều người ở mặt có lông cứ phải cạo mới đánh được phần, thành thử lỗ chân lông càng ngày càng to mặt càng ngày càng có vẻ già, trơ, và nhất là mất vẻ mơn mớn. Có chị có cả lông tay lông nách rất rậm, vậy hãy theo cách này lông sẽ mờ đi và lâu dần mất hẳn.

Lấy một cái cốc đổ hai thìa (thia soupe) Carbonade de magnésie vào, rồi lấy eau Oxygénée đổ lên trên, đổ từ từ và ít một để làm thành một chất dẻo như bột làm bánh. Hãy nhào cho kỹ mới tốt. Khi được rồi, giở mấy giọt nước đá quý (Ammoniaque) rồi để 5 phút. Trong thời gian ấy lấy sà phòng rửa cho sạch tay khuỷu và bàn tay. Sau rồi muốn làm mờ lông ở bộ phận nào, hoặc má, môi, hoặc tay, lấy chất bột trên san cho mỏng như tờ giấy đắp lên chỗ đó, c. ở 10 phút sau, bột khô đi, rửa sạch bằng nước lạnh. Không cần kỳ cọ, bột tự nhiên cũng tan hết. Cứ làm thế vài lần, chị em sẽ thấy lông mờ dần rồi mất hẳn.

Thế là vừa đúng 1 giờ đồng hồ. Bỏ khăn ở đầu ra và nếu

muốn biết ngay kết quả, chị em cứ thử đứng trước gương, chị em sẽ thấy mình đẹp ra và trẻ lên đến vài ba tuổi.

Cô THUỶ

Thuốc nẻ mặt

Sắp tới mùa hanh, mặt lại nẻ khô thật khó chịu, đánh phấn không ăn — Các chị hãy lấy nước nóng rửa mặt, lau thật khô, rồi bôi thứ thuốc này sẽ khỏi nẻ:

Glycérine 50gr

Eau de rose 130 gr

Teinture de benjoin 10 gouttes.

Thuốc nẻ môi

Lại còn cái nạn nẻ môi nữa. Các chị pha thuốc sau này mà dùng thì sẽ tránh khỏi cái «nạn» ấy:

Đem đun cách thủy 10greire vierge, rồi cho 30gr huile d'amandes douces và

một rúm bột orcanète. Phải quấy luôn tay, sau cho thêm vài giọt essence de rose.

Nước rửa mặt

Eau de toilette này do Dr Norin đã chế ra — Pha như sau này:

Eau de fleur d'oranger 75 gr

Eau de roses 25 gr

Eau de Laurier Cérise 50 gr

Glycérine à 30° 15 gr

Benzoate de soude 10 gr

Teinture de myrrhe 8 gr

Teinture de verveine 5 gr

Pha xong lắc đều — Thứ nước này dùng rất tốt vì sẽ mất nét răn và những vết đỏ ở mặt.

Mlle Khánh-NGỌC

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Đức Bắc-giang. — Trời lạnh cũng như trời nóng, mặt cứ luôn luôn có mồ hôi, cô nên rửa bằng thứ nước này:

Nước: 1 litre, phen chua: 50 gr, teinture benjoin: 25 gr. Rửa luôn một tháng sẽ khỏi.

Cô Minh Haiduong. — Minh thi giải, chân thi ngắn. Nay muốn cho chân giải để được cân đối thi chẳng có cách nào luyện tập được cái kết quả đó cả. Người cô sở dĩ thế là trong cơ thể thiếu chất Hormones. Cô thử kiểm bác-sỹ hỏi nên uống thuốc gì, rồi thêm vào bằng cách tập «vỡ cao» đã đăng ở số 72.

Cô Khang Hanoi. — Răng đánh luôn mà không trắng, thế là tại bộ tiêu hóa không được tốt. Chờ để cho bốn tức khắc răng sẽ trắng.

Bà Trần-thị-Lý Thanh-hóa. — Chúng tôi rất cảm động khi đọc lá thư của bà và sau khi đã thân hành đi hỏi các bác-sỹ và các mỹ-viện mà chúng tôi quen biết thì đầu đầu cũng bó tay chịu chẳng có cách nào chữa nổi những nốt rỗ của lệnh-ái do bệnh đậu mùa gây ra. Tuy vậy chúng tôi cũng chưa nản nên đã vì bà viết cho mỹ viện Hélène Rubinstein một lá thư hỏi họ cách chữa, khi có thư trả lời chúng tôi sẽ thông tin để bà biết ngay.

Còn bây giờ nếu bà muốn cho lệnh-ái có bộ mặt đẹp hơn, bà hãy coi ở số báo 74 và 75 ở mục trả lời đẹp và theo đúng như lời dặn, chúng tôi xin tận tâm giúp. Bà chờ nên thất vọng.

Cô Tuyết Tràvinh. — Có nên lên Saigon với má cô, kiếm một bác-sỹ chuyên môn về khoa mồ sẽ nhờ cắt ngay đi cho. Hiện tuổi cô còn nhỏ, những tế bào hãy còn non nên không sợ có sẹo. Nếu để lớn lên chắc vẻ đẹp sẽ giảm đi nhiều.

Cô Phượng-Liên Phúc-vên. — Cô 18 tuổi, cao 1m60 nặng 58 cân, vậy cao thế là vừa đừng mong lùn đi sâu lắm, còn về sức nặng kẻ cũng hơi nặng quá, giá bớt đi 3, 4 cân thì hơn. Song cứ trong lời hỏi, có lẽ cô nặng về cái bụng. Vậy muốn cho bụng thon, cô nên bền trí tập theo lời chỉ dẫn của chúng tôi ở những số báo trước. Ăn uống cũng nên lựa, chớ ăn nhiều hoa quả, nhiều chất đường và mỡ. Ăn nhiều rau cải tốt lắm. Nên đi bộ mỗi ngày chừng 1, 2 giờ.

BAN CHÀNG XẤU DÂU

NÓI tới cái đẹp — ta không thể tưởng tượng được thế nào là cái đẹp tuyệt đích — hãy nói cái đẹp hoàn toàn cũng chưa chắc có. Không có ai đẹp cả và ai ai cũng đẹp — Tôi đã nghĩ như vậy — tôi tin chắc rằng sống ở thời đại này không có ai lại có thể xấu được dù một khi xấu đến đâu.

Thật tôi lấy làm buồn lòng quá đôi khi thấy các bạn phản nản chán nản cho nhan sắc của mình, và do đấy lại chán nản tất cả các công việc khác — Có bạn đã nói một câu hết sức vô lý: «Thiếu sắc đẹp tức là thiếu tất cả!» Thật không còn gì ngơ ngẩn và trẻ con hơn là câu phản nản ấy! Không phải tôi muốn an ủi các bạn đâu — hay tự an ủi tôi đâu — vì thật ra các bạn có gì là đáng an ủi, các bạn không xấu một tí nào cả... Vì, ồ lạy quá, trong khi các bạn cười, các bạn nói, tôi chợt nhận thấy một cái gì đẹp, một cái gì khiến tôi chỉ biết ghi nhớ trong tâm tưởng mà không thể thốt nên lời — Cái gì thế nhỉ — có phải là một cái duyên kín đáo của các bạn đó không? Chỉ một nụ cười tươi, một lời nói êm ái, một cử chỉ nhịp nhàng là các bạn đã đẹp để lên bội phần rồi đó — Rồi khi nhìn các người khác — theo ý bạn — họ có điểm phúc đẹp hơn bạn — tôi thấy họ cũng chỉ như bạn thôi — có khi lại kém bạn — vì nhiều khi trên nét mặt xinh tươi của họ tôi chợt thấy thoáng một cái gì trơ trẽn, vô nghĩa lý —

Đẹp! nhiều khi theo ý các bạn là nước da trắng, mắt sáng ngời và miệng đỏ tươi — Nếu chỉ cần có thể để tự nhận là có sắc đẹp và để vui sống ở đời thì... trời ôi các bạn không gàn đó chứ?

Các bạn ơi! Các bạn hãy tự tin ở mình — và tươi cười đi. «Khuôn mặt tươi cười là dấu hiệu của tấm lòng đầy đủ» Các bạn — chỉ có các bạn là có thể làm cho đời mình được sung sướng hay khổ sở — Vì cái gì cũng tự nơi mình mà ra — Các bạn còn chờ gì nữa, còn buồn về nhan sắc làm gì — Bạn hãy

PHỤ-NỮ' HÃY GIÚP

(Tiếp theo trang nhất)

ruộng mua 10 đồng cốt-phát (phosphate) về bón lúa. Bảo họ thế thì dầu tài hùng biện của quan ghê gớm đến bực nào họ cũng không nghe đâu! Những hạng ấy, làm gì có 10 đồng trong túi?

— Họ đi vay?

— Lại càng không được lắm! Ở nhà quê, hễ đi vay là mất hết gia cư điền sản ngay. Vay thóc non thì đầu mùa cuối mùa nghĩa là chỉ 6 tháng, 10 tháng thóc phải trả nhẹ nhất là 15 hay 18 thùng, còn đi vay tiền, thì lãi 8, hay 10 phần một tháng lại thêm cái lệ nhận tiền và cái lệ khi nộp nợ để biếu chủ, ấy là chưa kể tiền mua giấy tiền chỉ, tiền trả nước để thầy «lời» đóng triện v. v...

Bởi những lẽ đó, nên dù cái «cốt-phát» của quan có tài biến hóa thế nào họ cũng chỉ đành vàng dạ suông mà thôi.

Đó là đại khái một vài điều nhận xét còn con mong giúp ích các quan thêm tài liệu.

Nay nói đến bốn phận của chị em ta, chị em có cái trọng trách phải hướng dẫn, chèo con theo học những con đường khác con đường bây giờ. Từ

cười mau mắn đi — Đời sẽ rạng rỡ biết bao khi ta có một nụ cười, chân thật. Các bạn biết cười tức là các bạn đã có nhiều vẻ đẹp lắm rồi đó — Cái duyên thầm kín và đắm đắm nơi giọng nói, tiếng cười đáng quý làm người ta có thiện cảm với mình hơn là một vẻ đẹp sống sượng trơ tráo.

Chán nản, thất vọng bởi một thiếu thốn, nhỏ nhặt, thật các bạn đã kém thông minh quá, các bạn đã bắt chấp cả những ý nghĩ chín chắn của một hạng người hiểu thế nào là đẹp.

Mlle Khánh-NGỌC

trước ta đã lầm và chính chồng con chúng ta cũng đã lầm. Người đàn ông của ta đã quá yên cái phận «sớm cấp ô đi, tối cấp ô về» nên còm còm xuất đời chẳng kinh doanh nổi một việc gì, dù nhỏ bé cũng vậy.

Nay nhờ sự nhận xét, ta đã thấy rõ ràng xứ sở ta kém đủ mọi đường, học thì toàn học dở dang, cấy cấy giồng giót không biết phương pháp, làm thợ thì vụng về, đi buôn thì nhát gan, ít vốn, chung quy cả nước chỉ là cái chợ to để thiên hạ họ đến buôn bán họ kiếm lời, nay một chút, mai một chút làm mình đã sơ sác lại càng thêm sơ sác!

Chị em hãy gột sạch cái bả hư danh ở óc chồng, con đi! Chị em hãy khuyến khích họ đi vào con đường thực tế.

Còn chúng tôi, chúng tôi xin chánh phủ hãy kịp mở mang cho nhiều trường chuyên nghiệp (écoles professionnelles) để đào tạo lấy một hạng người có đủ điều kiện kỹ nghệ hóa xứ này.

T.B.Đ.B.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo của mọi gia đình

« DỜ-DANG »

Một mùa xuân trước đã xa,
Pháo hồng rộn-rã, kiệu hoa
ngập-ngừng

Vương hàng lơ liểu băng-
khuâng,
Gió êm-êm thổi — khỏi dâng
nhẹ nhàng,

Trông theo đám cưới xa làng,
Tôi thầm nhủ : mất một nàng
từ đây.

Nàng đi kẻ đã lâu ngày :
Trên khung dệt lụa, tơ giăng
nhện trắng.

Mười năm xa biệt xóm làng,
Mười năm thoi lặn, dờ-dang
lơ trùng.

Một hôm mưa, gió lạnh-lùng;
Trở về nhà cũ — ngập-ngừng
bước đi.

Nơi xưa ôi ! thấy những gì ?
Cỏ vàng, rêu phủ, bốn bề tịch liêu.
Vườn hoang, nhà quanh tiều
điều,

Trên khung lụa — đã đứt nhiều
đường tơ.

Xa-xôi lắm ! tự bao giờ :
Mẹ già : bọt nước — gió hồ
cũng tan.

Cách xa biết mấy dặm ngàn;
Mẹ mong đợi mãi — sức tàn
vẫn mong

— Tưởng nay xa mẹ, bên
chồng
Sướng vui một phận ; con
không trở về

Ngờ đâu đau-đớn ê-chề
Nửa chừng ăn-ai, cam bề dờ-
dang.

Ngày đi — pháo đỏ khắp làng,
Ngày về — chiếc áo, khăn tang
nào-nùng.

Là thôi ! tan giấc mộng lòng
Trên khung lụa đứt còn mong
dệt gì.

NÔNG HIỂN-THỦY

CHIỀU BUỒN...

Hôm nay lòng thấy cô-đơn,
Tôi đi thơ-thần trong cơn gió
chiều...

Cỏ buồn nhớ mặt trời xiêu
Đã dâng nguồn sáng lên thêu
mây vàng.

Lều tranh soãi mái bên
đường,

Chờ cho sương gió đêm trường
về thăm...

Sen ôm bóng ngủ trong đầm,
Sương vương trên cánh đồng
nằm mênh-mang...

Này đây, bên vắng người
sang,

Thuyền đi mang cả nhớ
thư rạc đi rồi...

ĐÀO DƯƠNG

Ngày giỗ

(Tiếp theo trang 5)

không có chút cảm tình, làm dễ dãi việc nhà chồng mà Hiền đang khinh bỉ, như thế thì Hiền còn làm dễ làm gì? Huống hồ trên nhà trên vẫn liên tiếp đưa xuống những tiếng cười nói của các ông anh, bà chị chồng đang sướng, khoái ván bài tổ tôm đánh cao, khiến Hiền càng thấy mình ru rú ngồi làm một mình là đại dột. Người ta cũng là dâu, là con người ta vẫn chơi bởi trong ngày giỗ bố thì Hiền tội gì Hiền phải làm. Mấy năm luôn, rồi Hiền cứ chịu nước lép mải, giờ đây Hiền phải tỏ cho mọi người biết Hiền không ngu hèn, không nhượng bộ ai nữa.

Nghĩ vậy, thực hành liền, Hiền buông dao xuống vừa toan đứng lên thì thằng Thúy áo quần lem lấm khóc sụt sùi mách Hiền: «mợ ơi! Anh Phương anh ấy đẩy con xuống vườn.»

Hiền chưa kịp soa vuốt cho con, bỗng thấy bà chị chồng dẫn thằng Phương là con người anh làm tri Huyện phẩm phẩm đi xuống, sấn sỏ lại trước mặt Hiền: này tôi bảo mợ, cháu nào cũng là cháu, con cậu Huyện tôi cũng coi như con cậu mợ thôi, chứ tôi không yêu ghét đứa nào. Nhưng con mợ ranh ác lắm, bóng của thằng Phương nó lại ra tranh cướp, rồi đẩy thằng bé thế này. Mợ phải dạy nó đi mới được, bé không vịn cả gậy ngành, nhà tôi không có những đứa cháu mất giậy đâu!

Nói rồi người chị chồng quày quả đi lên. Hiền tức uất, không biết trả lời thế nào, hãy mắng con: khốn nạn! Tao quên không dặn mày đừng có leo hàng ra chỗ các anh các chị ấy chơi. Con nhà lính, tính nhà quan lại cứ chơi chèo.

Bà chị chồng lập tức quay lại sửa soạn: À mợ này hôn. mợ lấy con mợ ra đối đáp với tôi phải không? Thằng Thúy không phải con nhà lính đâu, nó theo cái gòng mẹ nó đấy.

Đã đến thế, Hiền không nhịn được nữa, nàng kéo con lệch sệch lên nhà giữa. Ở đấy có đông đủ tất cả nhà. Hiền giắt con đến trước mặt mọi người nói to: Trên có mẹ dưới có các anh các chị, tôi xin phép nói cho cả cái lòng uất ức của tôi. Thằng Phương thằng Thúy chơi bóng, thằng Thúy đẩy thằng Phương, không thấy áo quần thằng Phương lem lấm đâu mà thằng Thúy thì

những bùn đất thế này. Chị Cả không xét thế, chị lại xuống đồ lỗi cho con tôi, mắng nhiếc cả đến tôi là không biết giậy con, là con tôi theo cái giòng giống của mẹ nó. Phải, tôi biết, tôi biết rằng mẹ con tôi hèn kém nên mới bị hà hiếp thế chứ, nếu chồng tôi cũng sang trọng như ai thì câu chuyện đánh nhau của lũ trẻ con chỉ là câu chuyện trẻ con mà thôi, không ai khơi to ra đề mắng nhiếc đến bố mẹ nó đâu!

Mọi người đang còn ngạc nhiên vì không ngờ Hiền ăn nói táo bạo đến thế. Hiền xưa nay mọi người vẫn cho là lành, là dụt nên chưa ai trả lời sao. Một lát bà Huyện nói lên: Khô, chị Cả, sao chị lại xuống mắng thím ấy, bọn trẻ con nó chơi với nhau thì mặc nó, chị nói làm thím ấy lại tưởng là khinh ghét thím ấy. Nào ai dám khinh ghét gì thím.

Hiền giương mắt. Nàng không lạ cái ý xúc xiểm trong những lời hòa giải đường mật giả dối ấy. Quả nhiên chị chồng hét lên: Nó tưởng thì mặc xác nó. Nó là gì mà nó bắt người ta kính trọng nó. Hiền ngửa mặt lên đáp: Nó không là gì cả, nó chỉ là con dâu, em dâu thôi, nó không bắt ai kính trọng, nó chỉ cần sự đối đãi tử tế...

Những tiếng hét lên cùng một lúc: Thím... mợ Hiền không được hôn. Bà Tú đập xuống bàn đánh chát một cái: Hừ con Hiền kia! Thế nhà này đã có ai đối đãi với mày không tử tế chưa?

Hiền đáp lại rành rọt: Thưa mẹ vừa chuyện sáng ngày đấy. Mẹ thử nghĩ xem thằng Thúy nó là cháu nội của mẹ. trời thì nắng chang chang, mẹ con con gặp xe đi đón chị Cả, mẹ còn con đi một chiếc, vậy mà lúc này mẹ cũng gọi con lên nhiếc ngốt con mấy câu, ra điều xe ấy mẹ con con không được đi. Mẹ ơi! Con nào cũng là con, sao mẹ chỉ quý trọng con giàu có thôi thế? Chồng con không may nghèo, hèn, kém anh kém em đáng lẽ mẹ thương vợ chồng con hơn thì phải...

Động lòng tủi cực, Hiền không nói thêm được nữa, khóc nức nở. Mọi người im lìm, tự nhiên đầu họ cúi cả xuống bình như những lời nói của Hiền đã kích thích đến cái diêm lương-tâm còn sót lại trong người họ. Thằng Thúy thấy mẹ nó

khóc cũng khóc theo, diễn nên một cảnh ỉ eo khó chịu cho tất cả mọi người. Bà Tú cười gằn:

— Hừ! Con yêu, con ghét. Tao để con ra, tao muốn cho con tao ăn nên làm ra, đứa nào ăn nên làm ra, làm danh làm giá cho nhà thì tao quý tao yêu mặc tao. Có giỏi vợ chồng mày cứ làm giàu làm có, lên chức lên tước đi, tao sẽ yêu, sẽ quý. Chứ cái thứ bộ ngày giỗ bố đem về được dăm chục na, bản tiện như thế mà cũng vác mặt đòi người ta quý trọng à?

Hiền run lên cầm cập và bất giác cười lên sảng sặc. Nàng nói: À ra thế, thế thì ở đời tình mẹ con anh chỉ là một sự vụ lợi thôi.

Bà Tú lại hét lên: Muốn là gì thì là. Mày đừng giởng nghĩa lý cho tao nghe. Mày muốn sống ôm con mày đi ra khỏi nhà tao ngay. Nhà tao không muốn có thứ đâu ấy, bảo cả thằng Hiền đừng về đây nữa.

Ông anh Cả, thấy Hiền bước ra vội đến kéo áo Hiền lại và nói với bà Tú: Thôi, thưa mẹ, mai là ngày đồ thầy con, trong họ, ngoài làng trông vào, mẹ bớt nóng cho trong nhà hòa thuận, xong ngày mai đã, kéo người ta cười. Còn thím, để tôi viết giấy bảo chú ấy giậy lại thím mới được. Dầu sao thì xia thím cũng phải giữ cái ngày giỗ thầy cho êm thấm.

Bà chị chồng giải giọng: Ôi chào ôi! Người ta không muốn làm dâu làm con nhà này thì thôi, chứ còn muốn làm dâu làm con thì người ta phải biết bổn phận người ta, việc gì anh Cả phải xin người ta cho người ta lên mặt.

Hiền hướng về phía chị chồng khoan thai đáp: Không, em không lên mặt đâu chị ạ, nhưng quả thật bây giờ nghèo, em không muốn làm dâu làm con một nhà chỉ kẻ đến đồng tiền. Đợi khi nào trúng số độc đắc em sẽ về quý gối xin lỗi mẹ và anh chị trở lại làm dâu con. Bây giờ thì xin lay mẹ và các anh các chị.

Nói rồi Hiền rảo bước về phòng trong. Nàng lấy cái rổ áo quần lũng thừng giắt con ra phía cổng, mặc những cái nhìn tức tối phía sau.

THU-LINH

Gia chánh

Trứng tráng với mứt mơ

12 quả trứng
50gr beurre
1 bát mứt mơ bột
100 gr đường bột.

Beurre thực sôi, đổ trứng vào tráng. Trước khi gấp trứng lại, phết mứt mơ vào dĩa. Gập trứng lại bỏ vào lập là, để trong lò 5 phút. Dùng bàn xẻng (1) hơi đồ áp trên mặt trứng cho vàng. Rắc đường bột lên trên. Áp bàn xẻng đồ lại một lần nữa.

Mơ nấu thạch

250 gr mơ
1/4 lít kem sữa
175 gr đường bột
60 gr thạch.

Mơ chín, luộc kỹ, tán ra bột, nấu với thạch (hoặc gélatine). Khi nào thạch đã tan đều, cho đường vào nấu một lúc nữa. Mười phút sau, bắc xuống, trộn kem sữa tươi vào, đồ kem đến đâu, phải trộn đều ngay. Đổ thạch vào khuôn hay liễn. Múc hè, phải ngâm nước đá, thạch mới đông.

NGUYỄN-PHONG

1) .N.B Bàn xẻng này nhỏ, bằng sắt, ta thường dùng trong công việc bếp nước. Người Pháp cũng gọi là « pelle ».

CAC BÀ, CAC CÔ

MUỐN CÓ MỘT ĐÔI GIẤY
DI MÙA THU VÀ MÙA
ĐÔNG CHO ĐƯỢC VỪA Ý
MỜI MỜI LẠI NGAY NHÀ

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HÀ NỘI
Chuyên môn đóng giấy
phụ - nữ đá nổi tiếng

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

Mỗi lần chồng tôi xong việc thăm ở tỉnh X. mời người bạn thân về nhà chơi. Người yêu cũ của tôi và tôi cùng nhận ra nhau, chồng tôi thì không biết gì cả. Thái độ của tôi nên như thế nào để giữa trước mọi sự, để giữ mình được yên ổn?

TRẢ LỜI. — Bà có thể tin ở lòng chính đính và quân tử của người yêu cũ kia không? Nếu được, và bà cũng tin được ở lòng bà chuyên nhất với chồng thì cảnh của bà bây giờ chẳng có gì là khó xử cả. Cứ để chồng bà trong sự vô tình không biết ấy. Bà được dịp hưởng cái thú rất cao thượng của một mối tình cầm sắt đời ra cầm kỳ, bà lại có cái kiêu hãnh rất chính đáng dự một phần to trong sự hợp tác thành công của hai người đàn ông thân mến ấy trong công cuộc làm ăn của họ. Nhưng muốn thế, cần bao nhiêu là tình tình cao thượng!

Trái lại, nếu bà xem người đàn ông kia có dụng ý không tốt thì nên thủ thật ngay với chồng để người chồng định liệu.

HỎI. — Rất yêu một người bạn gái lớn hơn mình ba bốn tuổi. Muốn tỏ thật với người ta, sợ người ta cự tuyệt thì mình mất một người bạn tốt. Nếu người ấy ưng thuận thì cuộc nhân duyên vợ lớn hơn chồng có gì hại không, dư luận hay đem pha như thế lắm. HIẾU (Saigon)

HỒNG - KHÊ

0\$10 THỜI-NHIỆT-TÁN PHÁT 12 TAY
NĂM PHÚT KHỎI NGAY

0\$15 Phát-Lãnh-Phát 12 Tay. Thời khỏi hẳn sốt rét ngã nước. 0\$20 Phấn Foda soa một tí khỏi ngay hội nạch. 1\$00 Sâm-Nhung Bạch-Bồ Hồng-Khê là vua các thứ thuốc bổ. Thuốc 47 (0\$25) để uống và bôi, sau 3 giờ đã thấy trắng-đương cổ-khí. 0\$50 Tỉnh-Ngô Giới-Yên Hồng-Khê. ai muốn cai thuốc phiện cũng phải dùng. Thuốc Lậu Hồng-Khê số 30 (0\$60) khỏi rút nọc lậu. Thuốc Giang-Mai Hồng-Khê số 14 (0\$60) khỏi rút nọc giang-mai.

Những phương thuốc kể trên này, cam-đoan đúng như vậy. Muốn khỏi các bệnh và trong gia-đình có đủ hạnh-phúc cần phải đọc sách Gia-Đình-Y-Dược và sách Hoa-Nguyệt Cầm-Nang của nhà thuốc Hồng-Khê 88 phố Huế Hanoi và Đại-ty Hồng-Khê các nơi đều có bán.

TRẢ LỜI. — Trước hết ông phải xem người ta có khuynh hướng về ông không đã. Thường người đàn bà ít có đề ý tới những bạn trai kém tuổi mình ấy là nói những người đàn bà ở thế hệ bây giờ mà người ông đang yêu là một trong số đó. Quả thật dư luận hay chế nhạo những cuộc nhân duyên ấy lắm. Nhưng dư luận thì không cần, cần nhất xem chính hai người chủ động có bị ảnh hưởng gì về sự vợ lớn tuổi hơn chồng không? Tôi thấy rằng người đàn bà hơn người đàn ông và vì thế thường cư xử «trịch thượng» với người đàn ông, có ý coi người chồng kém tuổi mình chỉ như một người em. Sợ rằng như thế sẽ có sự bất hòa trong gia đình sau này. Nhưng còn tùy tâm tính người đàn bà, có người thoát ngoài cái tâm lý kể trên thì cuộc nhân duyên hẳn vẫn tốt đẹp như thường. Điều cốt yếu hai người có yêu nhau là được rồi, ông còn do dự gì nữa?

Bà vô danh Hanoi. — Nếu xin ly dị thì Tòa cũng chỉ cho bà giữ con trai bà trong hai ba năm nữa thôi. Đến tuổi đi học thế nào nó cũng phải về với bố nó vì luật pháp vẫn trọng phụ-quyền hơn. Về sự nên hay không nên ly dị tôi không biết khuyên bà thế nào. Bà sợ chờ thêm một hai năm nữa thì hại cho tương lai của bà, tôi không hiểu cái tương lai bà muốn nói đó là gì? Bà định ly dị để bước đi bước nữa chăng? Khi bà đã coi đứa con là lẽ sống của bà thì sao bà còn tính lấy chồng khác, và lấy chồng khác thì dù con còn nhỏ bà cũng phải giả bố nó. Và lại một người đàn bà bỏ chồng ở xã hội Việt-nam mình lấy chồng khác, cuộc nhân duyên khó bề tốt đẹp.

Ly dị cũng không phải một nay một mai mà xong ít ra cũng lòng thông trong một thời gian khá dài và phải vin vào những chứng cứ rất hiển nhiên thì mới mong ly dị được. Vậy bà nên cân nhắc, cứ như thế này, bà còn hy vọng một ngày kia ông hối lỗi chán bỏ sự vui chơi quay về với gia đình, chờ khi đã ly dị rồi thì đây là sự đoạn tuyệt hẳn! Nếu tòa cho ly dị, bà sẽ được tiền cấp dưỡng tới khi nào bà lấy chồng khác Đứa con bà ở với bà thì phải thêm tiền cấp dưỡng cho đứa con.

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỦ
ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Omega - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

BỆNH HO-LAO BỆNH BẠCH-ĐÁI

Ông và bà đốc Trịnh-văn-Hào xin thành-thật giới-thiệu với đồng-bào 2 phương thuốc bí-truyền của ông bà để lại đã cứu cả vạn bệnh như trong Nam.

1º) Thuốc ho lao cụ Trịnh-bãi-Long trị ho lao tồn, ho ra máu, ho đàm, có khí bị hành nóng lạnh, đã uống đủ thuốc Tây, Tàu không mạnh dùng thuốc này dứt tuyệt. Có 2 thứ (5\$00 và 3\$50)

2º) Thuốc bạch đái tử cung. Bệnh uống đủ thuốc không hết, thân gầy ốm, hư huyết, kinh nguyệt không đều, mết xanh. Thuốc này cam đoan uống vào hết liền. Giá 5\$ và 3\$20. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông **TRỊNH-VĂN-HÀO** Directeur École Villa n° 110 rue Vassoigne Tân-định Saigon, trong 3 ngày có thuốc.

ĐỪ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LUA

Hàng vận chọn và các thức hoa mới lạ rất nền, tussor (đuôi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn hay mua lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch - sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt:

NGỌC - DUNG

Số 32 Phố Négrier, Hà-dông (Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ-nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gởi đi các nơi.

T. B. — Vì bận việc nghỉ mấy hôm đến 20 Juillet này lại mở cửa.

NHÀ in VĂN-DÚC

Hanoi. — 83, Rue des Pipes. — Hanoi

Téléphone: 904

GÂN NHÀ CHIỀU - BÓNG OLYMPIA

nhân in đủ các
**SỒ, SÁCH
BẢO - CHÍ**

CÔNG VIỆC NHANH, ĐẸP, GIÁ LẠI HẠ
HƠN CÁC NƠI VÌ ĐÃ TRỪ ĐƯỢC RẤT
NHIỀU GIẤY. CÁC NGÀI CỨ IN THỬ
MỘT LẦN! CÁC NGÀI SẼ LÀ KHÁCH
HÀNG CỦA CHÚNG TÔI MÃI MÃI

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN, NGON NGỒ,
TINH-THẦN TỈNH-TÁO KHÔNG
LỪ-ĐỪ MỖI MỆT, ÍT KHÁT
NƯỚC — HUYẾT-TRUNG-
BỬU ĐẠI-QUANG LÀ MỘT
THỨ THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ THAI
-- SẴN UỐNG TỐT LẮM --

CHAI TO 2\$00, CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Du'oc-Phòng

26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGỖ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

--

(Rayon X. traitement électrique?)

--

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT

Handwritten signature: MACCUNA S